ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Jiřího Pally a JUDr. Marie Turkové v právní věci žalobce: **P. Č.**, proti žalovanému: **Ústavní soud České republiky**, se sídlem Joštova 8, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 25. 2. 2010, č. j. 30 A 4/2010 - 11,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Krajský soud v Brně usnesením ze dne 25. 2. 2010, č. j. 30 A 4/2010 - 11, zastavil řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného. V odůvodnění tohoto usnesení soud uvedl, že při podání žaloby byl zaplacen soudní poplatek ve výši 2 Kč, avšak v daném případě jeho výše měla správně činit 1000 Kč. Žalobce byl proto usnesením ze dne 21. 1. 2010, č. j. 30 A 4/2010 - 8, vyzván k doplacení zbývající části soudního poplatku ve výši 998 Kč. K tomu mu soud stanovil lhůtu 10 dnů a poučil ho o následcích nevyhovění výzvě. Tato výzva byla žalobci doručena dne 27. 1. 2010, avšak ani po uplynutí lhůty soudní poplatek nebyl zaplacen. Soud proto podle § 9 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s § 47 písm. c) s. ř. s., řízení o žalobě zastavil.

Ve včas podané kasační stížnosti žalobce (dále též „stěžovatel“) namítl, že mu soud nedoručil výzvu k zaplacení soudního poplatku, neboť podle údajů na obálce mu měl být doručen pouze pokyn z č. l. 7, zatímco výzva je obsažena na č. l. 8, na což soud upozornil. Dále podle stěžovatele byla lhůta 10 dnů pro zaplacení soudního poplatku krátká. Navíc soudu musí být z jeho úřední činnosti známo, že má nedostatečné prostředky. Stěžovatel dále poznamenal, že dne 8. 2. 2010 podal žádost o osvobození od

soudních poplatků, avšak v odůvodnění usnesení o zastavení řízení je tato žádost zamlčena. Soud tedy rozhodoval nejméně 14 dnů po obdržení žádosti o osvobození od soudních poplatků ze dne 8. 2. 2010, a proto není správný jeho závěr o marném uplynutí lhůty k zaplacení soudního poplatku. S ohledem na tyto skutečnosti stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 25. 2. 2010, č. j. 30 A 4/2010 - 11, zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a stěžovatel v ní odkazuje na důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Jejím rozsahem a důvody je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

V řízení o kasační stížnosti proti usnesení krajského soudu o zastavení řízení o žalobě pro nezaplacení soudního poplatku by trvání na splnění poplatkové povinnosti a na zastoupení stěžovatele advokátem znamenalo řetězení řešeného problému a ve svém důsledku by popíralo smysl samotného řízení (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2007, č. j. 9 As 3/2007 - 77, ze dne 28. 4. 2004, č. j. 6 Azs 27/2004 – 41, a ze dne 24. 10. 2007, č. j. 1 Afs 65/2007 - 37, všechny dostupné na www.nssoud.cz). Proto nezaplacení soudního poplatku za podání kasační stížnosti a nedostatek právního zastoupení stěžovatele nebrání projednání kasační stížnosti a vydání meritorního rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud považuje za nutné, vzhledem k šíři a rozmanitosti námitek a tvrzení obsažených v kasační stížnosti a v dalších četných podáních, konstatovat, že pro danou věc jsou relevantní pouze námitky, které se vztahují k zastavení řízení o žalobě pro nezaplacení soudního poplatku.

K tvrzení, že stěžovateli nebyla doručena výzva k zaplacení soudního poplatku, Nejvyšší správní soud odkazuje na pozdější podání stěžovatele. V podání ze dne 26. 4. 2010 založeném na č. l. 16, stěžovatel uvedl, že „*žádost o opětovné doručené písemnosti se bere zpět, neboť zásilka byla pouze nesprávně označena (8, nikoli 7).*“. Na základě toho Nejvyšší správní soud bere za prokázané, že výzva k zaplacení soudního poplatku obsažená na č. l. 8 byla stěžovateli doručena dne 27. 1. 2010 a stěžovatel se s jejím obsahem seznámil. Vzniklý nesoulad byl stěžovateli objasněn a ten proto v daném ohledu již ničeho nenamítá. Navíc na doručence založené u č. l. 7 soudního spisu se v seznamu zasílaných písemností nachází také výzva k zaplacení soudního poplatku, takže o jejím doručení stěžovateli nemůže být žádných pochybností.

Ke stěžovatelově námitce, že dne 8. 2. 2010 požádal o přiznání osvobození od soudního poplatku, Nejvyšší správní soud odkazuje na příléhavé závěry obsažené v jeho rozsudku ze dne 5. 1. 2011, č. j. 6 Ads 140/2010 - 44, www.nssoud.cz. Podle nich je jistě povinností soudu pečlivě vést spisy a přiřadit do nich všechna došlá podání, nicméně je třeba též brát ohled na reálný dosah lidských možností. Nejvyššímu správnímu soudu je z jeho úřední činnosti známo, že stěžovatel vede u různých soudů v České republice mnoho desítek soudních sporů a že zasílání více podání (k různým spisovým značkám) v téže zásilce je jeho běžnou praxí. Mnohdy z jeho podání není vůbec

patrné, čeho se stěžovatel vlastně domáhá a co svým podáním sleduje. Všechny tyto skutečnosti ve svém souhrnu vedou k tomu, že ve spise se cyklicky hromadí řada podání, na která stěžovatel požaduje poskytnutí reakce či odpovědi. Navíc stěžovatel při komunikaci se soudy volí styl, který nepřehlednost a nejasnost přímo vyvolává. Tomu odpovídá i jeho vyjádření z č. l. 26 k možné existenci žádosti o osvobození v jiném spise. Podle stěžovatele „*může-li být do předmětného spisu vloženo podání, jež do něj ani trochu nepatří, stejně tak mohla být žádost vložena jinam, neboť nebyla označena spisovou značkou, ale předmětem řízení, když výzva na listě 8 byla nedůvěryhodná pro nesoulad značení*“. Jsou to právě spisové značky, které mají usnadnit komunikaci soudu s účastníky řízení a naopak. Jestliže těchto pomůcek stěžovatel z iracionálních důvodů záměrně neužívá, potom lze jen velmi obtížně dohledávat, zda stěžovatel žádost učinil, či nikoliv. Je to ale právě stěžovatel, kdo má tvrdit a prokázat, že učinil podání ze dne 8. 2. 2010 obsahující žádost o osvobození od soudních poplatků. Soudy totiž mohou jen stěží „dokazovat“ opak. Nejvyšší správní soud přesto společně s Krajským soudem v Brně a Městským soudem v Praze (srov. přípisy z č. l. 63 až 66), ve stěžovatelem výslovně zmiňovaných spisech sp. zn. 30 A 5/2010 a 30 A 35/2010, ale i dalších spisech, které byly fyzicky dostupné, zjišťoval, zda se v nich předmětná žádost o osvobození od soudních poplatků nenachází. Výsledek hledání však byl negativní. Nejvyšší správní soud tedy vychází z toho, že stěžovatel žádost o osvobození od soudního poplatku nepodal. Krajský soud proto nepochybil, když se o stěžovatelově podání ze dne 8. 2. 2010 nijak nezmínil.

Podle Nejvyššího správního soudu z obsahu kasační stížnosti, ale v podstatě též veškerých stěžovatelových podání, která jsou součástí spisu, vyplývá, že jedinými relevantními kasačními námitkami jsou tvrzení stěžovatele, že soud zná jeho majetkovou situaci a že desetidenní lhůta pro zaplacení soudního poplatku byla příliš krátká.

Nejvyšší správní soud vychází z toho, že výzva k zaplacení soudního poplatku, obsažená na č. l. 8, byla stěžovateli dne 27. 1. 2010 doručena. Od 28. 1. 2010 tedy stěžovateli běžela lhůta 10 dnů k zaplacení (doplacení) soudního poplatku. Nejvyšší správní soud poznamenává, že stanovená lhůta byla naprosto adekvátní (k tomu srov. závěry obsažené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 4. 2008, č. j. 2 Afs 44/2007 - 73, nebo rozsudku ze dne 19. 11. 2008, č. j. 1 As 75/2008 - 77, oba dostupné na www.nssoud.cz). Ze strany soudu nešlo o stanovení nepřiměřeně krátké lhůty, nýbrž se jedná o lhůtu obvyklou. Nad rámec uvedeného Nejvyšší správní soud dodává, že splnit poplatkovou povinnost může ve správním soudnictví účastník řízení až do okamžiku, kdy rozhodnutí o zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku nabude právní moci (srov. § 9 odst. 7 zákona o soudních poplatcích a k tomu se vztahující judikatura, viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2008, č. j. 5 Afs 1/2007 – 172, a ze dne 29. 5. 2008, č. j. 5 Afs 147/2007 - 103, oba dostupné na www.nssoud.cz). V návaznosti na to Nejvyšší správní soud poznamenává, že krajský soud řízení zastavil až dne 25. 2. 2010 a usnesení nabylo právní moci dne 18. 3. 2010. Stěžovatel měl tedy fakticky k zaplacení soudního poplatku dostatečně dlouho dobu, která se neomezila na 10 denní lhůtu. Námitka proto není důvodná.

Ve vztahu k námitce, že soud zná majetkovou situaci stěžovatele, je třeba uvést, že soud posuzuje majetkové poměry teprve ve vztahu k žádosti o přiznání osvobození od soudních poplatků a nikoli *a priori* vzhledem k osobě účastníka řízení a bez návrhu. Stěžovatel žádost o osvobození od soudních poplatků nepodal, nebylo tudíž o čem

rozhodovat. Proto není pochybením soudu, pokud se majetkovou situací stěžovatele nezabýval. Ani tuto námitku proto Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 120 a § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., neboť neúspěšnému stěžovateli náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému v souvislosti s řízením o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. května 2011

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu